

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, - A. G. MARIS, E. KANN,
B. C. VAN BALEN WALTER, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

22e JAARGANG.
No. 8.

DONDERDAG
20 NOV. 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS VAN 1 OCTOBER
TOT 31 DECEMBER 1919 / 1.50.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

„Phoenix” uit zijn asch herrezen, door P. F. S. Otten.
Societeit Phoenix. Bestuursamenstelling.
D. S. A. F. V. Idem.
Delftsche Studenten Rugby-Club.

Gedachten en Gedichten.

Brief van een ouwen heer, die zijn zoon naar Leiden heeft
gebracht in de jare 1951.
De twee Getrouwen, door O. M.

Vereenigingsleven.

Civiel- en Bouwkundig Stud. Gezelschap „Practische Studie”.
Leeghwater.
Algemeen Nederlandsch Verbond.
Ned. Christen Studenten Vereeniging.
Algemeene Studentensportvereeniging.
Burgerwacht.

Ingezonden.

Geachte Redactie, door Reserve Officier.
Alcoholcursussen, door S. L.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

Feuilleton.

Engagementen. Studies door Willem Perk van Lith.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

„Phoenix” uit zijn asch herrezen.

Darum stehet auf und trinket, wenn es
hier zu trinken heiszt:
Auf des Phönix wohlfart, Bliiße,
Und es leb' der gute Geist.

Weer. is de dag aangebroken, dat onze dierbare „Phoenix” tot verbranding is gedoemd door de zengende zonnestrallen, die hij in zijnen vlucht naar het Hoogste heeft trachten te weerstaan en weer zal op dienzelfden dag de goddelijke Zonnevogel uit zijn asch herrijzen, schooner en schitterender dan vóór zijnen tijdelijken ondergang.

En op dit plechtige oogenblik waar de Vogel verjongd en gelouterd herboren wordt, dwalen, voortgedreven door de liefde die ons bindt aan de traditiën en de mores die onder Zijne vleugelen voortleven, onze gedachten terug naar het jaar dat achter ons ligt.

En het zijn niet de materiele genoegens alleen, die ons bij dien terugblik weer voor den geest komen, het zijn in den eersten plaats de uren van uitgelaten vreugde en spontane feeststemming die ons dankbaar stemmen bij de herinnering, het is de geest van vrijheid en vriendschap, de ontspanning na gedanen arbeid, de onbezonnenheid en vroolijkheid na de ernst, het zich uitleven zooals het ons jongeren nog past, die ons bijblijven, ook in ons later leven in de kille maatschappij.

De „Phoenix” heeft steeds onder zijne machtige vleugelen het ware studentenleven beschermd tegen invloeden van buitenaf. Hij heeft steeds dat leven natuurlijk en ongeunsteld doen zijn, hij heeft het met zijne traditiën door alle jaren heen weten te handhaven.

Aan ons allen is het thans te waken dat die geest van gezelligheid en vriendschap niet verdrongen worde door eene andere, die, minder ideëel en wellicht meer overeenkomstig den tegenwoordigen tijd, heel veel zou ontnemen en vernietigen aan de bekoring van het studentenleven.

En het is ons allen bij de Réunie in Mei weer zoo duidelijk gebleken welke plaats de Vogel in de Studentenmaatschappij inneemt, wanneer wij al die ouderen zagen, staande midden in het maatschappelijk leven en die, als vereenigd door één band, zich allen weer onder de gastvrije vleugelen van den „Phoenix” hereenigd wisten als waren zij nooit weg geweest.

Het is de onuitwisbare herinnering aan het zonnige en mooie in ons studentenleven, waarover de Zonnevogel vanaf zijnen hoogen standplaats waakt, die ons den „Phoenix” onsterfelijk doet zijn.

Het is het geloof in die onsterfelijkheid die ons op dezen avond allen doet medeleven met zijne wedergeboorte, zijne herrijzing uit de asch van het verleden.

20 Nov. 1919.

P. F. S. OTTEN.

Societeit Phoenix.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

P. F. S. Otten,	President.
Fr. Visser 't Hooft,	Secretaris.
R. Houwink.	Thesaurier.
G. E. Gerst,	Bibliothecaris.
E. Kann,	Comm. v. d. Consumabel.
H. van Rooijen,	Comm. v. d. Inventaris.
F. B. Simon van Leeuwen,	Archivaris.

Delftsche Studenten Amateur Fotografen Vereeniging.

Opgericht 13 October 1891.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

F. B. Simon van Leeuwen,	President.
H. G. Fokker Jr.,	Secretaris.
J. W. Hanrath,	Penningmeester.
K. G. W. van Oven,	Biblioth.-Archivaris.
F. G. Bodde,	Comm. v/h Materieel.

Delftsche Studenten Rugby-Club.

Rugby-wedstrijd op Zaterdag 8 November in het Stadion te Amsterdam, tusschen de Delftsche Studenten Rugby-Club en de Amsterdamsche Universiteits Rugby-Club.

Om 2.30 ving de wedstrijd aan temidden van een groot aantal wapperende vlaggen, en onder de oogen van een paar duizend toeschouwers, die evenwel in het groteske Stadion maar een betrekkelijk grootsch figuur maakten.

De vijftientallen waren als volgt opgesteld:

D. S. R. C.
Full Back.
M. v. d. Lee.
Three-quarter Backs.
H. J. Thal Larsen, C. Julius, J. F. Ebeling, C. M. Bunge.
Half-Backs.
J. L. Schurink. F. C. Versteegh.
Forwards.
L. W. Z. v. d. Vegte, T. Tideman, B. W. Berenschot, W. M. Roodenburg, F. B. J. Gips, H. Kist, A. Rooseboom, A. C. Waller.
Referee: P. Roosegaerde Bisschop.
Du Plessis, de Jong, Naudé, Steijn, Van Bruggen, Van Kwawegen, Dietz Muller.
Forwards.
Cruse. De Villiers.
Half-Backs.
Gouws, Stegmann, Reitz, Knoch.
Three-quarter Backs.
Mouwich.
Full Back.
A. U. R. C.

De wedstrijd had een zeer geanimeerd verloop en werd, zooals ook niet anders verwacht kon worden, zeer fair en loyaal gespeeld. Als bewijs mag wel gelden, dat tegen de try, die Delft maakte, ons geheele Delftsche team protesteerde, daar het meende, dat Kees Julius off-sight stond. Wel waren de Amsterdamsche Zuid-Afrikaners ons verre de baas, wat tactiek betreft, en stond hun spel een stuk hooger dan het onze, wel waren wij door ons enthousiasme en onze zuinigheid een krachtige tegenpartij.

Voor wie het spel kende, was het samenwerken der Amsterdammers een lust om te zien. Bijna altijd kwam de bal aan hun

kant uit de scrumm, en dan ging het in razend tempo voorwaarts. Met de rust was het nog 0-0, maar kort daarna wist Amsterdam 2 try's te maken en uit elk er van een goal, zoodat een oogenblik de score 10-0 was. Evenwel een fraaie rush van Kees Julius, de eer was gered, uit de try werd geen goal gemaakt, zoodat de wedstrijd met 10-3 eindigde voor Amsterdam.

Een apart woord van hulde aan Roozegaerde Bisschop, voor zijn onvermoeid trainen van ons team en aan den heer Couche, den directeur van Stadion voor zijn goede zorgen, is hier zeker wel op zijn plaats.

Een opmerking nog, waren er in Amsterdam zoo weinig Delftenaren? Onder de aanwezigen merkten we enkele leden van het kroegbestuur op, dan nog twee of drie, dat is alles. Of dachten ze, dat er toch geen plaats meer te krijgen was?

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

De volgende brief is overgenomen uit de „Virtus” van 13 November:

Brief van een ouwe heer, die zijn zoon naar Leiden heeft gebracht in den jare 1951.

Jammerhuizen, 24 IX 1951.

Beste Harry.

In je laatste brief vraag je me, hoe ik de zaken in Leiden aantrof, toen ik mijn zoon weg bracht om hem als student in te laten schrijven. Graag voldoe ik aan je verzoek, temeer omdat jij je oudste het volgend jaar er ook heen zult sturen: je bent dan een beetje geprepareerd, want wel is de toestand er veranderd sinds onzen tijd. Vijf en dertig jaar geleden klaagden onze ouwe heeren al, dat de zaken zoo verliepen, maar heusch ze hadden minder reden tot klagen dan wij, dunkt me. Enfin, oordeel zelf.

Je weet natuurlijk, dat de universiteit thans is gevestigd in een nieuw gebouw bij de Hooge Rijndijk en tevens het internaat bevat voor de studenten: de professoren wonen in de academie, voor de helft in de jongens-, voor de andere helft in de meisjes-afdeeling (met hun gezinnen natuurlijk). Om kort te gaan, toen ik na lang vragen bij de hoofdingang kwam met mijn zoon Henderik, deed mij na twee keer bellen een portier open, waarvan ik dadelijk zag, dat het de zoon moest zijn van de oude concierge van Katwijk. Ik begroette hem hartelijk en zei dat ik zijn vader nog gekend had, dat die bij mijn candidaats en doctoraal gestaan had en zelfs bij mijn promotie geassisteerd had, maar dat interesseerde hem blijkbaar niets. Ik vroeg om den rector te mogen spreken en de jonge v. K. liet mij in een soort spreekkamer, die keurig was ingericht en tevens de plaats van het oude zweetkamertje scheen ingenomen te hebben, want op de muren las ik vele malen de Hollandsche vertaling van het „hic sudavit sed non frustra” (de jongens kennen namelijk geen van allen meer Latijn sinds de afschaffing van de gymnasia).

Al spoedig kwam een in toga gekleed heer binnen, die zei de rector-magnificus te zijn. Ik stelde me voor en plotseling ging hij vreeselijk joviaal doen, schudde mij de hand en beweerde mij nog te kennen van vroeger. Nu, ik herinnerde me hem heelemaal niet meer, maar deed natuurlijk ook erg vriendelijk terwille van mijn zoon. Later heb ik me bedacht, dat 't die vreeselijke obscure vent was, die wij altijd hinderden, omdat hij van die reuzen lange haren had, waar jij nog eens na een feest met alle geweld in wou klimmen, toen de man rustig aan de leestafel dacht te gaan zitten, je weet wel. Nou, die man dan begon direct met me te vertellen, dat hij mij nog gezien had op een bal in den Haag, waar we niet erg stemmig schijnen geweest te zijn en hij ging zelfs zoo ver in finesses, dat ik hem op mijn zoon moest wijzen met een knipoogje, dien ik daarna aan hem voorstelde als aanstaand student. „Zoo vent,” zei hij, „dat is aardig dat je ook in Leiden aankomt, zorg net zulke goede maatjes met je kameraden te worden, als je vader

dat was.” — Stel je voor en dat terwijl wij dien vent nooit anders dan gepest hebben.

De rector stelde mij daarna voor het gebouw eens te laten zien, wat ik gaarne aannam, om op de hoogte te komen van den tegenwoordigen toestand. Eerst ging hij ons voor deur lange blauw geschilderde gangen naar een kamer, die blijkens het emaille bordje op de deur de senaatskamer was: hier schreef hij Henderik in, zoodat ik even tijd had rond te zien. Alle oude portretten waren verdwenen, alleen een hing er in een gouden lijst, voorstellend den tegenwoordigen rector in ambtsgewaad, verder was hier niets te zien. Van hier ging de rector met ons naar buiten, naar een soort speelterrein, aan alle kanten omgeven door hooge muren. Eenige studenten waren daar aan het voetballen, anderen aan het turnen of hard loopen onder-leiding van een mijnheer in het zwart gekleed, dien de rector mij voorstelde als de prof. in de gymnastiek. Daarna klapte de rector in de handen en alle jongens kwamen direkt beleefd naar ons toe. „Jongens,” zei de rector, „hier hebben jullie een nieuw vriendje, maak maar spoedig kennis met hem; en jij, Henderik, dit zijn je aanstaande kornuiten, je zult wel gauw met hen op kunnen schieten!”

De jongens kwamen allen naar Henderik toe, stelden zich voor en zeiden „aangenaam.”

„Ja,” zei de rector, met mij verder wandelend, „dit is wel wat anders dan die ruwe groentijd van vroeger, de kennismaking is nu zoo aardig, de jongelui kunnen direkt met elkaar opschieten en gaan gezellige wandeltochten maken des Zondags met broodjes mee en onder leiding van de professoren; er valt nooit een onaangenaam woord meer.” Hij stakte ineens in zijn enthousiast betoog, want ik scheen hem heel gek aangekeken te hebben, tenminste hij vervolgde plotseling op een eenigzins scherperen zoon: „oh ja, ik herinner me, jij was nooit een voorstander destijds van reorganisatie en zelfs een voorstander van den groentijd, maar ik zag toen al in, dat het corps zoo zijn eigen dood zou serven, dat de gelijkheid van alle studenten een noodzaak was en je ziet zelf, hoe leuk 't nu is”. Die laatste woorden sprak hij met een zekeren zelfbewustens trots. Ik zweeg maar, om den man te vriend te houden, terwille van Henderik. — Wij waren nu de speelplaats afgegaan en traden het gebouw weer binnen. De rector leidde mij naar een grooten zaal, de eetzaal, zooals hij zei. De studenten aten hier allen tegelijk, legde hij uit. „We eten altijd vroeg en 's avonds een boterham met een glas melk, de jongens zitten naar de jaren en bij ieder jaar een paar professoren.” Ik prees de inrichting zeer, maar vroeg, of er gerookt mocht worden, zooals bij ons op de eetzaal. De rector scheen hevig gebedgd over deze vraag, want hij antwoordde mij stroef: „er wordt in het heele gebouw nergens gerookt, Zondags alleen krijgen de jongens naar keuze één sigaar of twee sigaretten”.

Van de eetzaal gingen we naar de recreatiezaal, een vrolijk vertrek met lichtblauwe lambrisering en rieten stoelen. Een zestal studenten zaten om een tafel een spel te spelen met dobbelsteenen; ik dacht dat zij knobelden, maar het bleek ganzenborden te zijn. Plotseling kregen zij oneenigheid, wij hoorden een jongen tegen een ander zeggen: „gij telt verkeert, gij moet in de put”. „Pardon,” weerlegde de andere student, „men begint te tellen bij het volgende nummer, niet bij het eigen”. De jongens werden nu heusch bijna boos en de rector moest den eersten aantonen, dat hij ongelijk had. Deze maakte direkt excuses en riep: „Mina een stelletje”. Mijn hart klopte sneller bij het hooren van deze oude bekende woorden, maar spoedig was ik toch weer teleurgesteld, toen ik de oude vrouw, die naar de naam Mina scheen te luisteren en als kelnerin scheen te fungeeren, zag aankomen met twee lampjes bessensap en die aan de heeren overgaven, die de rusie afdrongen en elkaar de hand gaven.

De rector liep met mij de zaal nog even rond, waar meer jongens zaten, sommigen aan het kleuren, anderen met een klok en hamerspel. „Wordt er nooit om geld gespeeld,” vroeg ik, daar ik in alle bakjes pepernoten zag liggen. „Neen”, antwoordde de rector hoogst

kon. Hij was radeloos en het meisje liep maar steeds gewillig naast hem, verder de duinen in. Eindelijk stelde hij voor om te gaan zitten. Bij het neerhurken kwam de jongen even met zijn voet tegen Tientjes rok aan. „O pardon”, zei hij en schoof wat verder af.

Wat zou ze wel van hem denken? Een flinke jongen, zooals Mello, zoo zag hij er niet uit en zijn wilskracht was alleen uiterlijk. Hij kneep zijn kaakspieren even op een, zoodat Tientje de lichte trekking op zijn gezicht zou kunnen zien. Maar Tientje was in een spelletje met zandkorreltjes verdiept. Wat mocht hij hopen van een meisje, dat alle jongens even aardig vond — zooals ze laatst zelf tegen hem gezegd had. Wat mocht hij wel verwachten van de mooie Tientje, die al tien jongens afgewezen had, zooals Mello hem eens in een vertrouwelijk gesprek op een kroegjool, alleen samen in de zuurkraam, verteld had. Hij zag Mello's lachende oogen nog voor zich „... Ja Frits zoo gaat het. Maak je dus maar niet te veel illusies...” He, wat voelde hij zich ellendig. Geen straal van hoop, niets, niets.

Frits keek op, want hij voelde dat Tientje hem glimlachend aankeek. Toen hij het hoofd oprichtte bleef zij hem aankijken met haar zonnigen glimlach. „Mon soleil c'est ton sourire”, ging hem door het hoofd. En meteen bedacht hij, hoe gretig zij had toegestemd toen hij haar voor de motorrit had uitgenoodigd, hoe zij het was geweest die de wandeling had voorgesteld. Ja, nu moest hij het zeggen.

En verwonderd haast over zijn eigen impulsief doen, greep hij haar hand en zeide, dat hij zoo van haar hield, zoo veel, dat hem alles in dit eene moment helder voor de geest kwam, dat om-het-uit-te-schreien-van-blijdschap-gevoel, dat hem tot een ander beter mensch maakte, zoodat hij zich ineens sterk gevoelde om haar te zeggen, alles wat hij haar al zoo lang had willen zeggen en haar te vragen of zij... genoeg van hem kon houden om... Hier stakte hij.

FEUILLETON.

Engagementen.

Studies door WILLEM PERK VAN LITH.

De slappe.

Opgedragen aan alle Robbers-epigonon.

Vervolg.

„Frits”. . . . had het meisje kleurend gefluisterd.

Langzaam hadden zij hun schreden laten gaan langs de witte duinen. Dan een bempje over, een boschje door, over slingerende paadjes, door het stugge helm. De jongen bukte om een paar halmen te plukken. Kauwend liepen zij verder. „Bah”, had Tientje gevonden en het halmpje weggegooid. Het smaakte ook zoo zout.

In Frits was een vreemde benauwdheid komen opzetten, zijn keel had hij toegeknepen gevoeld. Telkens wou hij wat gaan zeggen, maar de woorden kwamen hem niet over de lippen. Dan keek hij maar opzij en zag naar het rozige oortje van Tientje en de kriewelhaartjes in haar nek, die zoo aardig van onder haar kapsel uit kwamen krullen. Als hij dan schichtig naar haar profiel keek zag hij de donkere wimpers, gebogen, in silhouet, die als 't ware net grappig tegen een uitstekend boompje op de achtergrond aan kwamen. Even lachte hij nerveus voor zich, om dan weer zijn denken te concentreren. Het was een heele volière in zijn hoofd, verward fladderde de gedachten er door elkaar. En nu ging het deurtje open en fladderden de vogels er uit. Als hij naar Tientje keek kwamen er nieuwe uitfladderden, bonte, mooie. Hij zei het tegen Tientje, en op eens begon het meisje toen te lachen tot zij er niet van ophouden kon.

Neen, nu was het oogenblik nog niet gekomen, dat hij het zeggen

verbaasd, „de jongens kunnen van hun weekgeld de pepernoten kopen aan het buffet en als hun geld op is, dan moeten ze maar uitscheiden, ik betaal hun iedere week op de senaatskamer het geld uit, dat hun ouders mij toegestaan hebben uit te keeren tot een maximum van een gulden en van den vorigen week moeten ze mij altijd hun boekje laten zien, hoe ze hun geld besteed hebben. Bijna alle jongens krijgen hetzelfde zakgeld en dat is ook het aardigste.

We kwamen nu in de studiezaal, waar zeer veel studenten zaten te werken. „Ja”, zei de rector, „het is vandaag wel een vacantedag, om kennis te maken met de nieuwe jongens, maar de meeste werken liever door, om morgen beter te zijn op de lessen.” Niemand keek op van zijn werk, toen wij passeerden. Aan een tafel zag ik blijkbaar een jurist zitten en vroeg hem zijn boeken even te mogen zien; behalve de groote Diephuis en Opzoomer had hij boeken over natuur- en scheikunde, handelsrekenen en correspondentie in alle talen en boekhouding. Op mijn vraag of ze dit allemaal moesten kennen tegenwoordig antwoordde de rector bevestigend, zeggend, dat de jurist van thans een meer universeele ontwikkeling moest hebben, dan vroeger het geval was.

Daarna gingen we de trap op en toonde me de rector de slaapzalen. Alle studenten sliepen in kleine kamertjes, die afgescheiden van elkaar open waren aan de voorkant en afgesloten met kippen-gaas. De rector vertelde mij, dat er den geheelen nacht controle was van de professoren, om te zien of alles ordelijk was. De rector ging in een van de kamertjes om mij dit te laten zien. Plotseling schrok hij blijkbaar hevig en raapte iets van onder het bed vandaan, waar hij langen tijd in stomme verbazing naar bleef staren. Het voorwerp, dat zijn aandacht zoozeer scheen te trekken was een wijnflesch met nog een klein restantje van het edele vocht erin. Sidderend van toorn riep de rector een professor en beval hem den bewoner van het hokje bij hem te brengen. Al gauw kwam de professor terug met een jongen, die bevend en met neergeslagen oogen bleef staan. Ziedend van woede drukte de rector magnificus hem het corpus delicti onder den neus: „Is die flesch van jou?” En bij het bevestigend knikken van de student, sprak hij bevend van toorn: „je weet de straf op dit vergrijp: een week lang geen melk bij je boterham en direkt na je werk om 8 uur naar bed!” De student verwijderde zich schuldbeuwt. „Ja”, zei de rector tot mij, „van dien jongen komt zeker nooit iets terecht, hij weet dat alle sterke drank en wijn verboden is, behalve op mijn verjaardag, wanneer alle jongens een scheut wijn door hun water krijgen.”

Ik beaamde onderworpen, dat ik het gedrag van den bewoner van het kamertje uitermate laakbaar vond en ik zei geloof ik ook, dat ook ik meende dat er wel niets van hem terecht zou komen en sterkte zelfs den rector in zijn voornemen, dit feit op het Kerst-rapport te vermelden, dat de jongen geteekend weer mee moest nemen van huis. Daarna echter zei ik, dat ik weg moest; een gevoel kwam namelijk in mij op, alsof ik onbeleefd zou kunnen worden tegen den rector en dit leek mij ongewenscht met het oog op Henderik. Ik nam dus afscheid en vertrok. In de tram zat ik zoo te soezen, dat ik uitstapte, toen de conducteur riep: „Vrouwensteeg.” Ik merkte de vergissing pas te laat, maar stond voor onze oude sociëteit, die thans is tehuis voor daklooze vrouwen en meisjes, zooals op een groot wit bord te lezen staat. Ook hier dus niets meer van het oude. De winkel van Hulst is veranderd in een speelgoedzaak en Central bestaat heelemaal niet meer. Maar plotseling valt mijn oog links op een verkleurd wapen, met vijf pijlen Virtus Concordia Fides. In de deur staat een oud en grijs man, die vreeselijk zijn neus met een zakdoek bewerkt; zijn blik is somber, zijn oog dof. Vilders, de jonge pedel uit onzen tijd. Geroerd vlieg ik op hem af, druk hem de hand. Hij herkent mij dadelijk en zijn oogen schieten vol tranen, zijn stem heeft hij niet tot zijn beschikking. „Vilders,” zeg ik, „ik heb mijn zoon in laten schrijven,” en een snik welt ook mij naar de keel. Dan krijgt hij

„Kun je mij dat zeggen, Tientje, wil je . . .”

„Ja”, had zij eenvoudig geantwoord. Hoe eerlijk, hoe prachtig menscheijk had dat geklonken! „Ja”!

„Lieve Tientje”, en nog nooit had zijn eigen stem zulk een innigheid gehoord. En toen had hij haar hand gegrepen en gedrukt zwiingend, maar haar diep in de oogen ziende.

Dadelijk hierop waren zij over andere dingen begonnen.

„Heb je die nieuwe verzenbundel van Ellen Coxcox al gelezen, lieveling?” — van gewone dingen spraken zij, maar in hun toon lag alles. Tientje zei alleen niet veel meer en liet hem maar praten. Kalm waren zij terug gegaan en hadden den motor beklommen. Op den terugweg voelde Frits hoe zijn lieve Tientje hem, zoolang ze op de buitenwegen waren, bij zijn jas vasthield.

„Ja”, zei hij achteruit, „hou me maar goed vast hoor”.

Onderwijl bedacht hij ineens met een schrik, wat er wel gebeuren zou als zij van den motor afviel. Onderweg, bij een bocht, waarom niet? Het kon immers best. Als zij daar zou liggen, met een verstuikten voet misschien wel. Hij zou onmiddellijk stoppen, terug rijden, haar ophelpen, haar voet wrijven en bezorgd haar helpen. Frits wenschte het bijna en begon al wat harder te rijden, maar hij voelde, dat het meisje het niet prettig vond en temperde zijn vaart weer, na behoorlijk gedebrouilleerd te hebben met zijn korte, forsche manier-van-de-machine-regeeren.

Bij haar huis gekomen, drukten zij elkander lang en innig de hand.

„Zondag kom ik met je moeder spreken, Tien”, zei hij.

„Goed Frits”, knikte zij terug.

De terugrit was een uiting van zoo grooten levenswil, dat het hem zelf overweldigde en kostte aan twee kleine hondjes bijna het leven en hemzelf een bekeuring. Na zijn fiets bij Van Osse-len gezet te hebben, wandelde hij over het Oude Delft naar zijn kamer. Onderweg kwam hij Mô tegen die lachend hem toeknikte met zijn slim Chineezengezichtje en met zijn fijn Oostersch ge-

plotseling zijn stem terug en vertelt mij, dat hij zijn pensioen heeft gekregen van de laatste lustrumkas, die ongebruikt gebleven was, met het recht tot zijn dood het wapen te voeren van het oude corps. „Ja mijnheer,” eindigt hij zijn door snikken onderbroken verhaal, „dat was vroeger anders op de inschrijvingsdag, toen ik latten moest spijkeren voor de uitstalkast en mijn spiegelruit.” Toen kon hij heelemaal niet meer spreken van aandoening en haastig nam ik afscheid om de trein te halen naar den Haag.

Houd je taai, beste vriend, onze tijden zijn voorbij, o tempora, o mores!

Je trouwe vriend en clubgenoot,

JAN.

De twee Getrouwen.

Twee studenten kuierden door de stad.
De een, die een grijze broek aanhad,
Droeg daarbij een donkerbruin jasje
En een zeer lichtzinnig vuurrood dasje.

De ander was met zediger das verschenen
en donkerbruine broek omsloot zijn beenen,
Maar weet je wat het gekste was,
Hij droeg van zijn vriend de grijze jas.

Zoo brachten deze pientere heeren,
Een beetje variatie in hun kleeren,
Dat was voor hun een heel gemak,
Want ze hadden elk maar één pak.

O. M.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel en Bouwkundig Studentengezelschap „Practische Studie”.

LEZING op Vrijdag 21 November 1919, 8 uur namiddag, in de Bibliotheek der T. H.

Spreker: Professor R. N. ROLAND HOLST.

Onderwerp: „Handelsaesthetiek.

De sekretaris,

J. W. DINGER.

Voorstraat 1, Delft.

„Leegwater”.

Oprichter A. H. HUET.

VERGADERING op Vrijdag 28 November 1919, des avonds te 8 uur, in Zaal 207, gebouw W. en S., Nieuwe Laan.

Voordracht van Prof. F. K. Th. VAN ITERSOM, w. i., Lid van de Directie der Staatsmijnen. Eere-lid van het Gezelschap „Leegwater”.

Onderwerp: „Compressoren”.

De secretaris, N. SOETEMAN.

Algemeen Nederlandsch Verbond.

Studentenafdeeling Delft.

LEZING op Woensdag 26 November 1919, 's avonds half acht in de Bibliotheek der T. H.

Spreker: ADAM BOSHOFF.

voel scheen te begrijpen, dat Frits nú geen zin had in een praatje.

De juffrouw, die hem in de gang opwachtte met een leveranciers-historie, scheepde hij af en haar voorbij schuivend in de nauwe gang, vloog hij den donkeren smalle trap op met drie treden tegelijk, bijna struikelend over een scheefliggende roe. Een wijsje uit de negende van Beethoven neuriënd kwam hij op zijn kamer binnen. Op de tafel lagen wat prospectussen en brieven voor hem, Jan zat in een fauteuil met hoed en jas aan de krant te lezen. „Drommels, rare vent, je mag de kachel wel eens laten aanmaken”. „Ja” zei Frits gedachteloos. Hoe gek, ineens was zijn stemming weg. Dat krachtige man-voelen van zoeven, waar was het nu? Waar was nu die prachtige overtuiging, dat zoo voelen jezelf een waar-levend-mensch? Dat open en eerlijke tegenover alles en allemaal? Frits dacht na, en bemerkte nauwelijks, dat Jan de kamer uitgegaan was. Wacht, wat had hij Jan nu willen vragen? Iets van de kroegbestuursvergadering, maar wat wist hij niet meer. Nu ja, dan straks maar op de kroeg. Zou die weebroeiërie verliëfdheid, die eeuwige ziekeneurige piekerij van vroeger weer terugkomen? Hij had nu den laatsten tijd nieuwe vrienden gevonden, in een heel andere kring was hij terecht gekomen, bij een reusachtige dichter en filosoof, die je geen woord van eenige algemeenheid kon toevoegen, of hij begon oogenblikkelijk een zwaarwichtig dispuut, bij een lange, zeer ontwikkelde soort advocaat-student, die met scherpzinnige redeneeringen en een voor-den-gek-houdend gezicht en bij een wildharige, stijfkop-pige, opgewonden zonderling, uit het hooge Noorden van ons land afkomstig; en hij had gemeend een brandend intellectueel leven mee te maken. Het mocht wat! Nooit was hij in werkelijkheid de broeierigheid van zijn verliëfdheid uitgekomen en zijn vroolijkheid en enthousiasme waren gemaakt geweest. Moest dat nu zoo blijven? Was er dan niets veranderd in het akelig ziele, dat maar tus-schen de muren bleef hokken? Niets was in staat om

ENZOVOORTS.

Onderwerp: Zuid-Afrika.

Niet-leden hebben toegang tegen één gulden per persoon.

De voordracht van den heer Boshoff, zal over de volgende onderwerpen handelen:

„Die nationale beweging in Zuid-Afrika”.

„Deur donker Afrika”.

„Die Boesman-ras, (die meest primitieve ras in die wereld)”.

„Ervaringen met roofdieren”.

„Die lewe van die Hollandsche Boere in Portugees West-Afrika”.

De heer Boshoff, die Zuid-Afrikaander van geboorte is, is een zeer onderhoudend spreker, die door zijn boeienden voordracht zijn hoorders weet te pakken.

Zij, die een aangename en goed besteden avond willen hebben, komen dus naar deze lezing. De thuisblijvers zullen later spijt hebben!

Donderdag 27 November 1919. DIETSCH KUNST-AVOND in Den Haag, (in Pulchri Studio, aanvang 8 uur). Muziek van PETER BENOIST.

Leden van het A. N. V. hebben vrijen toegang.

Nederlandsche Christen Studenten Vereeniging. Afdeling Delft.

Dinsdag 25 November, 's avonds 7 uur, in 't Nut, Oude Delft 48.
3e CURSUS-AVOND van Ds. H. W. CREUTZBERG.

Algemeene Studentensportvereniging.

Donderdag 27 November zal door den heer P. W. SCHARROO, Kapitein der Genie, een voordracht met lichtbeelden worden gehouden, ten einde propaganda te maken voor de beoefening van sport in den meest uitgebreiden zin door studenten.

Deze lezing is toegankelijk voor alle ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool.

Namens het voorloopig bestuur,
De secretaris,
H. HESSELINK.

Burgerwacht.

BERICHT.

Voor leden van de Studenten-Vendels bestaat elken Woensdag van 1—3 uur namiddag gelegenheid tot schijfschieten.

De aandacht wordt gevestigd op de mededeelingen betreffende de Burgerwacht op het aanplakbord aan de Zuidzijde van het Stadhuis.

INGEZONDEN.

Geachte Redactie.

Eenige maanden geleden verscheen in „de Groene” een korte recensie over het werkje:

„Nieuwere Begrippen inzake de verhouding van meerderen tot minderen in het Leger”

door G. van EVERDINGEN, Majoor, Eerste Officier bij de Koninkl. Militaire Academie.

Bedoelde recensie was een uiting van groote waardeering voor de inhoud van dit boekje; hetwelk dezer dagen ook in mijn bezit kwam. Ik heb er zeer van genoten, deze frissche, rake en ware woorden te lezen en al geldt de hier in druk gegeven toespraak in hoofdzaak de beroeps-officiëren, zoo komt het me toch voor dat ook vele reserve-officiëren er wat aan kunnen hebben en in elk geval met genoegen van den inhoud zullen kennis nemen.

Daarom wil ik er langs dezen weg de aandacht op vestigen. Het boekje is onder No. 677, tegen de prijs van 40 cent verkrijgbaar bij de K. M. A. te Breda.

Mijn dank voor de verleende plaatsruimte.

Hoogachtend,
RESERVE-OFFICIER.

Alcoholcursussen.

Wat wordt er tegenwoordig al niet veel gepraat over het alcoholvraagstuk, en toch, wat weet de groote hoop nog van het vraagstuk af? Ook de student, die zoo ontwikkeld behoort te zijn, en overal z'n standpunt in wil nemen, is dikwijls zoo onbekend met het vraagstuk. Daarom, mede-studenten, begint bij het begin! De hoofdvereischte, om ergens over te kunnen spreken is: het onderwerp eerst te bestudeeren. Welnu om dit alcoholvraagstuk te bestudeeren bestaat er dezen winter, vooral voor ons, studenten, een prachtige gelegenheid. Men kan dan goed trachten te begrijpen en weten wat het vraagstuk wel eigenlijk in heeft.

Deze Cursussen, gehouden door zulke beroemde sprekers, zooals ge zult lezen op de vele biljetten; gesteund door een eere-commité van zooveel professoren; voorbereid door een comité uitsluitend van studenten, kan u toch niet ongemerkt voorbij laten gaan. Daarom als één man naar de groote Zaal van Hotel Wilhelmina, a. s. Dinsdag 18 November en volgende Cursusdagen, telkens om 8 uur, neem nu de kans waar!

S. L.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Mededeelingen.

Afdeling der Scheikundige Technologie.

De voorzitter van de afdeling der Scheikundige Technologie van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-Examen voor Scheikundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen in Januari 1920, zich daartoe schriftelijk moeten aanmelden bij den secretaris Prof. F. E. C. Scheffer, Westvest 24, vóór den 15^{den} December 1919.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

ADVERTENTIEN.

„De Delftsche Zangers” met Afd. Dameskoor en Orkestafdeling.

Directeur: HENK VAN DEN BERG.

GROOT CONCERT

op Maandag 24 November 1919, 's avonds
8 uur, in de Groot Concertzaal.

BEWIJZEN VAN TOEGANG: 1e gedeelte Zaal f1.20, 2e gedeelte Zaal f0.90. Galerij f0.60, sted. bel. inbegrepen.

Kaarten verkrijgbaar bij den Heer J. KANTERS, Binnenwatersloot 36 en 's avonds aan de Zaal.

Plaatsbespreken op den dag der Uitvoering van 12—1 uur aan Stads Doelen.

INTERIEUR-ARCHITECT

ZOEKT verbinding met technisch ontwikkelde KAPITAALKRACHTIGE personen, tot oprichting van Fabriek voor massa-deuren en massa-meubelen. Modern systeem.

Brieven No. 34, bureau van dit blad.

DRINKT:

Grog van B. A. M. Arak

(zeer Oude Batavia-Arak)

de fijnste en meest verwarmende!

:- A. F. BOSMAN. :- OUDE DELFT 72.

AGENTSCHAP:

AMERICAN STEAM LAUNDRY, Arnhem.

Het beste adres voor het
Wasschen en Strijken van Overhemden,
Boorden, Manchetten enz.

Uitzending van DINERS

van af 85 cents.

Dagelijks verkrijgbaar NASSI-GORENG.

Aanbevelend,

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120